

TRỐN NHÀ ĐI TU: CHẠY THEO TIẾNG CHÚA GỌI

Tôi nhớ như in, khi còn nhỏ xíu, một ngày, các Nữ Tu Phan-Sinh Đức Mẹ Vô-Nhiễm đến tận nhà xin Cha Mẹ tôi cho phép chị cả tôi vào dòng tu, điều mà chị cả ao ước từ lâu. Ba Má tôi quyết liệt từ chối. Rồi quay sang tôi, Mẹ tôi chỉ vào tôi và nói:

- Các Chị không được mang con gái lớn của tôi theo, bù lại, Các Chị có thể đem đứa con gái nhỏ này đi!

Nhìn tôi bằng thái độ ngỡ ngàng thất vọng Các Chị nói:

- Cô bé nhỏ xíu này sao? Ồ, không được đâu! Có lẽ sau này, khi cô bé lớn lên đã!

Các Nữ Tu vô tình nói thế, đâu ngờ rằng, câu nói gieo vào lòng tôi hạt giống ơn gọi đầu tiên. Kể từ ngày ấy, tôi thích bắt chước các Nữ Tu trong cách ăn mặc. Đặc biệt, tôi thích trùm đầu với cái khăn, giống "cái voan" của các Nữ Tu. Tâm tình yêu mến đời sống tu dòng "nhè-nhe" phát triển trong trái tim thơ trẻ của tôi.

Tôi sinh ra trong một gia đình Công Giáo đơn sơ nghèo nàn, sống nơi thành phố cách xa thủ đô Manila của Phi-luật-tân. Ba tôi làm nghề đánh cá. Mẹ tôi là cô giáo, nhưng bỏ nghề để ở nhà săn sóc con cái.

Gia đình chúng tôi có 4 chị em gái. Tôi là gái út. Thế rồi càng lớn, tôi càng bị thu hút vào các cuộc vui chơi giải trí của thế trần. Bước vào bậc trung học, tôi bắt đầu vạch thảo kế hoạch cho tương lai. Tôi muốn trở thành phụ nữ có nghề nghiệp hẳn hoi. Mặc dầu gia cảnh nghèo túng tôi vẫn mơ ước thực hiện cho bằng được giấc mộng thành công trong cuộc sống và kiếm thật nhiều tiền! Dĩ nhiên mộng ước cuộc đời đặt càng cao, tôi càng quên bẵng THIÊN CHÚA. Thế nhưng, từ từ THIÊN CHÚA làm cho tôi hiểu Ngài có chương trình dành cho tôi.

Và chương trình THIÊN CHÚA tỏ lộ khi tôi học năm thứ hai bậc trung học. Năm ấy tôi thường trông thấy các Nữ Tu mặc áo dòng trắng đi ngang trường. Đó là các Nữ Tu từng đến nhà khi tôi còn nhỏ. Trông thấy Các Chị, tôi lại nhớ tới câu chuyện chị cả tôi muốn vào dòng tu. Bây giờ thì chị cả đã lập gia đình. Riêng tôi, hình ảnh Các Chị với chiếc áo dòng trắng nhen nhúm trở lại trong tôi tâm tình quý mến các Nữ Tu. Và tâm tình trở nên quyết liệt vào một buổi tối mùa hè. Năm ấy, chúng tôi - một nhóm bạn trẻ - thường tụ họp vào buổi tối để ca hát và để kể cho nhau nghe những mẩu chuyện vui.

Vào một tối tương tự như thế, một người bạn nhìn thẳng vào tôi và nói:

- Trông bạn có đủ điều kiện để trở thành nữ tu lắm đó!

Lời bạn nói vô tình khiến tôi hoang mang và bối rối .. Bởi lẽ, cho đến lúc ấy, tôi chưa bao giờ nghĩ rồi đây mình sẽ vào dòng tu. Sau câu nói của bạn, tôi giữ thinh lặng cho đến khi cuộc vui chấm dứt.

Trên đường về nhà và cho đến lúc lên giường ngủ, tâm trí tôi miên man nghĩ đến câu nói của bạn. Tôi tự hỏi: "điều gì nơi mình khiến bạn có thể quả quyết như thế?" Có điều lạ là tôi không cảm thấy khó chịu về câu nói của bạn. Trái lại, câu nói như động cơ thúc đẩy tôi tìm hiểu:

- *Làm thế nào để biết quả thật tôi có ơn gọi tu dòng?*

Ngày hôm sau, khi đi qua nhà một người bạn, tôi trông thấy chị họ của bạn đang ở đó. Tôi mời chị đến tham dự cuộc vui với chúng tôi. Chị hơi do dự nhưng cũng nhận lời mời. Trong buổi nói chuyện, chị kể cho chúng tôi nghe về ước nguyện muốn vào dòng tu. Nhưng gia đình chị quá nghèo mà chị là con cả nên phải học cho xong rồi phải lo kiếm việc làm để có tiền phụ giúp Cha Mẹ. Câu chuyện gieo vào lòng tôi niềm phấn khởi mới lạ. Tôi nói với chị:

- Nhưng phải tìm xem quả thật mình có ơn gọi tu dòng hay không chứ!

Chị liền trao cho tôi một xấp giấy gồm các tờ giới thiệu các dòng tu mà chị thu góp từ một chiến dịch cổ động ơn gọi Linh Mục và tu sĩ nơi trường chị học. Tôi vui vẻ tiếp nhận các tờ giới thiệu và khi về đến nhà tôi cẩn thận xem từng tờ một.

Sau đó tôi tìm cách liên lạc qua điện thoại với một cộng đoàn các Nữ Tu. Đầu giây bên kia tôi nghe có tiếng trả lời bắt đầu bằng câu "Ave Maria". Tiếp đến chị Nữ Tu hỏi tên và hỏi xem tôi cần giúp gì. Tôi trình bày ước nguyện muốn tìm hiểu ơn gọi tu dòng. Chị mời tôi viếng thăm Cộng Đoàn.

Lần đầu tiên đến Cộng Đoàn, tôi rất thích bức tượng Đức Mẹ MARIA thật lớn đặt nơi mặt tiền tu viện và nụ cười của các Nữ Tu. Tôi quyết định dành thời giờ tìm hiểu thêm về Hội dòng các Nữ Tu.

Thời gian trôi qua. Tôi dự định sau bậc trung học và đậu tú tài xong, tôi sẽ gia nhập tu viện. Nhưng vấn đề nan giải đặt ra là chắc chắn Ba Má tôi không chấp nhận cho tôi vào dòng. Tôi trình bày vấn đề với Mẹ Bề Trên tu viện. Mẹ hứa đích thân nói chuyện với Ba Má và xin phép Ba Má thay cho tôi. Nhưng Ba Má tôi quyết liệt từ chối. Tôi biết rõ Ba Má tôi sẽ mãi mãi không bao giờ chấp thuận việc tôi trở thành Nữ Tu. Phần tôi, tôi tự nhủ:

- Bằng mọi giá phải theo đuổi ơn gọi vì đây là con đường duy nhất đưa tôi đến chốn bình an!

Tôi cũng tự nhủ:

- Nếu tôi không đáp lại Tiếng Chúa gọi ngay bây giờ thì cũng sẽ không bao giờ tôi có thể nghe Tiếng Chúa gọi sau này!

Từ đó tôi tự vạch ra chương trình "trốn nhà đi tu - đáp lại Tiếng Chúa gọi".

Nhưng bao giờ tôi có thể thực hiện chương trình này? Tôi không biết!

Thế rồi cơ hội thuận tiện xảy ra. Một ngày, tôi nghe nói Mẹ Bề Trên Tu Viện sẽ đi thủ đô Manila với hai thỉnh sinh. Tôi nghĩ ngay mình phải "trốn" theo họ lên thủ đô Manila. Có thể tôi mới được hoàn toàn tự do theo đuổi ơn gọi.

Tôi kín đáo dọn ngay một số vật dụng bỏ vào cái xách nhỏ bằng giấy và dấu nơi căn nhà trống cạnh nhà tôi. Sáng hôm đó tôi xin phép Má cho tôi rời nhà thật sớm để đến Tu Viện tham dự Thánh Lễ với Các Nữ Tu.

Tôi thật cảm động và hồi hộp. Tim tôi đập liên hồi. Hai đầu gối tôi như muốn quy xuống vì tôi biết rõ đó là lần cuối cùng tôi trông thấy gương mặt Mẹ hiền và căn nhà thân yêu. Nhưng tôi cố trấn tĩnh.

Khi tôi ra khỏi nhà và kín đáo lấy cái xách nhỏ thì Má đi theo tôi. Linh cảm người mẹ báo cho biết có điều gì đang xảy ra. Tôi thấy Má đi theo thì vội xách đồ chạy thật nhanh. Má gọi tên nhưng tôi không ngoảnh lại đằng sau! Tôi yêu Má thật nhiều nhưng tôi phải hy sinh tình yêu này cho một Tình Yêu Cao Cả hơn ..

Khi tôi bước chân vào Tu Viện, tôi cảm động òa lên khóc và kể lại cho các Nữ Tu nghe chuyện vừa xảy ra. Hôm ấy là ngày 25-3 lễ Truyền Tin, ghi dấu ngày tôi chạy vào Tu Viện .. chạy theo Tiếng Chúa gọi. Từ đó tôi sống nơi an toàn dưới bóng che chở từ mẫu của Đức Nữ Trinh Rất Thánh MARIA.

Giờ đây tôi cảm thấy thật hạnh phúc, thoát mọi nguy hiểm thế trần và đáp lại Tiếng Chúa gọi. Lòng tôi tràn ngập an bình. Ba Má tôi cũng bằng lòng chấp nhận hy sinh và sung sướng khi nhìn thấy tôi vui tươi trong tu phục Nữ Phan-Sinh Đức Mẹ Vô Nhiễm.

... "Lạy THIÊN CHÚA, Ngài là Chúa con thờ, ngay từ rạng đông con tìm kiếm Chúa. Linh hồn con đã khát khao Ngài, tấm thân này mòn mỏi đợi trông, như mảnh đất hoang khô cằn, không giọt nước. Nên con đến ngẩng nhìn Ngài trong nơi thánh điện, để thấy uy lực và vinh quang của Ngài. Bởi ân tình Ngài quý hơn mạng sống, miệng lưỡi này xin ca ngợi tán dương. Suốt cả đời con, nguyện dâng lời chúc tụng, và gơ tay cầu khẩn danh Ngài. Lòng thỏa thuê như khách vừa dự tiệc, môi miệng con rộn rã khúc hoan ca" (Thánh Vịnh 63, 2--6).

("On the Light of the IMMACULATE" Vol.15 n.1 A Publication of the Franciscan Sisters of the Immaculate Jan-March/2007, trang 15-17)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt